

udgaa af Loven. At man forsøger ad Lovgivningens Vej at trænge den Landeplage, som jeg erkender, at Rotterne ere, tilbage, finder jeg rigtigt, men det var muligvis det bedste at se, hvorledes Loven virkede uden dette Princip, og holde sig til det, man har prøvet med Hensyn til Udryddelse af Rotter i Kjøbenhavn, nemlig Præmiesystemet, som jeg har tilladt mig at kalde Opmuntringssystemet. Jeg er enig i, at Loven kun skal gælde til den 1ste April 1904. Man vil da have set dens Virkninger og mulig kunne ændre den efter de indhøstede Erfaringer. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie og udtale Haabet om at faa en Lov som denne gennemført i denne Samling.

C. Ravn: Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at der maaske bør gøres noget til Rotternes Udryddelse. At det er nogle Skadedyr, vide vi alle, der have haft Rotter, og de fleste have vel ikke været fri for dem. Om det egentlig er bestemt slaaet fast endnu, at de ere farlige Smittebærere, ved jeg ikke. Men lad nu ogsaa det staa, saa synes jeg, at dette System med, at Staten skal til at udrydde Rotter, er ikke meget tiltalende. Vel er det jo overladt til Kommunerne frivillig at gøre det, og enhver Kommune kan derfor tage sin Stilling dertil, som den vil, men der er efter min Mening sat for stor Præmie paa at tage fat. Efter de Oplysninger, der foreligge fra den frivillige Indsamling af Rotter her i Byen, skulde det jo se ud, som om det rigtig godt kunde betale sig at prøve at gennemføre denne Foranstaltning. Det er blevet oplyst, at der er indfanget omtrent 100,000 Rotter, og da de hver æde for 1 Øre om Dagen, bliver det 1,000 Kr. daglig, altsaa 365,000 Kr. om Aaret, som de æde for. Det har kostet ca. 13,000 Kr. at faa dem indfanget, altsaa have de paagældende derved sparet et Beløb af 352,000 Kr. Under lignende Forhold er man ikke tidligere gaaet til Staten og har bedet den om at hjælpe med til yderligere Foranstaltninger. Dette System med, at Staten skulde tilskyde Halvdelen af Udgiften, er vel sagtens laant fra den saakaldte Oldenborrellov. Imidlertid tror jeg ikke, at der kan drages en Analogi fra Oldenborrer til Rotter. Dersom Staten skal træde hjælpende til her, maa det dog blive saadan, at de virkelige Indehavere af Rotterne komme til at bære den største Byrde. Jeg er villig til at bære alle Udgifterne ved

mine Rotter, hvad jeg ogsaa tror, at Landboerne i det hele ere. Men naar vi sætte saa store Præmier, bliver det i Virkeligheden andre, der komme til at betale for Rotternes Udryddelse.

Jeg kan derfor ikke tiltræde Forslaget om, at Staten skal give Halvdelen, men derimod forekommer det mig, at der maaske kunde være Mening i at give en vis Part, Halvparten er efter min Mening for meget. Hvor vil nemlig Indsamlingen foregaa? Jeg tror ikke, det bliver i nogen større Grad i Landkommunerne, det kan være, at man paa et enkelt Sted, hvor man er særlig plaget af Rotter, vil indlade sig derpaa, men ellers vil der ikke blive Tale derom i ret høj Grad i Landkommunerne. Det vil blive i Bykommunerne og særlig i Kjøbenhavn, og Forholdet vil altsaa her blive, at den fælles Statskasse skal hjælpe Byerne, især Kjøbenhavn, af med deres Rotter, og det mener jeg er et temmelig stort Offer at forlange af os.

Et andet Punkt er, at de Ejere af Grunde og Oplagspladser og lignende, som ikke selv finde sig foranledigede til at gøre noget for Udryddelsen af deres Rotter, kan det paalægges at gøre noget. Naa, det kan jo maaske være, at det er rigtigt, men jeg synes dog, der er lidt mærkeligt i, at en Mand, som ikke føler store Ulemper ved Rotterne, skal tvinges til at deltage i deres Udryddelse. Nu er der imidlertid det gode ved Loven for ham, at han faar Erstatning for Skade og Tab o. s. v., som han har derved. Jeg antager, det vil føre til, at alle de, der have en god Besætning af Rotter, som de gerne ville af med, ikke melde sig, men forholde sig ganske rolige og sige: Kommunalraadet maa tage sig af den Sag, saa bliver det os paalagt, at vi skulle gøre det, og saa faa vi Betaling derfor. Jeg tror, det er et Forhold, som skulde ses lidt nøjere efter, før man fastslaar det ved Lov, det kunde blive et temmelig farligt Princip, idet det anviser en meget behagelig Udvej for dem, der have Ulempe af Rotterne.

Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at det er overflødig, at Sognekommunerne skulle søge Approbation paa, hvor meget de maa give for hver indfanget Rotte. Nu er Normen sat i Kjøbenhavn til 10 Øre, og naar Loven sætter 5 til 10 Øre, tror jeg, at Sogneraadene ville vide at sætte den rette Pris paa Rotterne uden at behøve at give Sagen ind til Amsraadets Approbation. Jeg antager derfor, at den Bestemmelse kunde gaa ud af Loven. Der er ogsaa noget misligt i